

Prevajalec Harryja Potterja prehodil 3500 kilometrov

Jakob J. Kenda je o Apalaški poti napisal knjigo. Dokončal je tudi traso Transverzale

TINA HORVAT

tina.horvat@slovenskenovice.si

LJUBLJANA Doktor literarnih ved, prevajalec in publicist **Jakob J. Kenda** iz Ljubljane, po rodu pa z Gorenjske, je bil še pred nekaj leti najbolj znan kot prevajalec Harryja Potterja. Potem je leta 2017 postal prvi Slovenec, ki je prehodil mater vseh poti, 3500 km dolgo Apalaško pot, ki vodi prek 14 zveznih držav ZDA in nabere osupljivih

Kot prvi Slovenec je prehodil Apalaško pot. FOTO: OSEBNI ARHIV

Jakob J. Kenda je tudi avtor potopisov.
FOTO: JOŽE SUHADOLNIK

postaja uspešnica, saj so je v treh mesecih od izida prodali že 1000 izvodov.

Izdal bo še vodnik

Trenutno dela na tem, da bi Transverzalo prikupil še drugim. »Največji podvig bo, če mi uspe Transverzalo – celotno, krožno, združujočo, kakršna bi morala biti! – postaviti na noge. Deloma sem tudi zato napisal roman z nje, naslednji člen podviga pa je vodnik po njej, ki bo celotno krožno pot odprl manj pustolovskim planincem,« napove. Dokler vodnik ne bo dokončan, lahko podrobnosti o Transverzali najdete na spletni strani www.transverzala.si. Problem slovenske transverzale je, nadaljuje, da je bila kot prava in celo krožna predlagana že v petdesetih letih, vendar je potem nikomur ni uspelo udejanjiti. »Polovico od Pohorja prek Karavank, Julijcev in primorskih hribov do Slavnika so nekako še speljali, druge polovice pa nikakor. Zato

drugi polovici pa so mu nekaj časa delali družbo prav omenjeni ameriški prijatelji. Ko je hodil še z otrokoma, so na Gorjancih doživeli srečanje z medvedom, za kar je dejal, da to sploh ni bilo najhujše na vsej poti. »Hujši od divjih zveri je zagotovo strah sam. Zato se zveri ne smeš bati, previdna spoštljivost je mnogo boljša,« nam je

opisal enega od receptov za uspeh svojih pohodniških odprav. Tudi o tem podvigu je napisal knjigo, ki prav tako

sem moral ob nekaj nujnih popravkih stare polovice določiti potek manjkajoče polovice in seveda vso pot v celoti prehoditi, da ne bi kdo dvomil, da se to da. Za Transverzalo se zdaj potrebuje okoli dva meseca, gre pa po obstoječih označenih planinskih poteh in je nekaj čisto posebnega tudi zato, ker je med vsemi edina krožna.«

Covid bifeji v gozdu

In kako potrjeni in dokazani dolgoproglaš preživlja obdobje koronavirusa, ko smo postali ujetniki lastnih občin in regij? Trudi se, da na vse mogoče načine ohranja zdravega duha in čilo telo. Med karanteno se je njegovo življenje umirilo in lažje se je posvetil pisanju romana s

Transverzale. »Sicer pa se je tudi med zaprtostjo v občine dalo vsaj malo pretegniti krake – v Sloveniji gotovo ni mesta, ki ne bi imelo vsaj enega hišnega hriba. In če je koga prijel, da bi šel kam dlje: težko verjamem, da je pri tem imel kaj dosti prilike koga okužiti, saj razen na najbolj znanih poteh redko koga srečaš. Še težje pa verjamem, da bi takšnega pobalinskega planinca uspeli ujeti in oglobiti. Če je krenil od doma peš in se izogibal poseljenim krajem, zagotovo ne.«

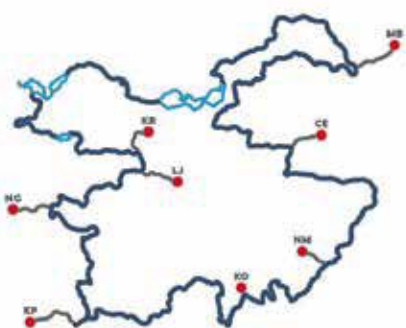
Tako kot na Apalaški poti in Transverzali je navdušen pohodnik in hribolazec tudi med pohajanjem v domači občini in regiji naletel na nekaj zanimivosti. »Tudi kakšen covid bife se je nenadoma kje pojavil: sredi gozda, kjer včasih ni bilo ničesar razen dreves, sem nenadoma zagledal pred sabo lično barako s točilnim pultom, nad katerim je visel napis Covid-19-Bar ali kaj podobnega. Kar žalostno, kaj so nekateri pri nas najbolj pogrešali med karanteno, ni res? Ampak, zanimivo, ob enem takšnih barov sem zagledal niz smetnjakov, torej so tam celo ločevali odpad-

ke,« se smeje 48-letni Jakob ob spominih na minulo leto.

Hoja je življenje

Od kod veselje in navdušenje in zakaj sploh se podaja na tako dolge poti, za katere potrebuje več mesecev? Takšni krepki sprehodi so za človeka nekaj najbolj normalnega, ker smo bili prav narejeni za takšne poti, je prepričan, in tudi da je hoja zelo pomembna v življenju vsakega od nas in še sploh med koronakrizo oziroma v zadnjem času našega obstoja, ko se je naša civilizacija množično zasedela in pozabila na osnovno – hodim, torej sem. »Vsaka transverzala je nekaj čisto svojega, a trajati mora vsaj dober mesec, raje dva, da se lahko odvijajo v telesu in glavi vsi procesi, ki omogočajo čisto posebne smisle in cilje takšnih poti. Odkar so se že naši davni predniki pred sedmimi milijoni let postavili na noge, smo menda vsak dan v povprečju napravili nekje med deset in petnajst kilometrov. Vsak dan, med lovom, med nabiranjem je torej veljalo – hodim, torej sem. Dobesedno, kajti hoja nam je vse te milijone let zagotavljala preživetje! In s

TRANSVERZALA. SLOVENSKA, PLANINSKA.

Hoje je za dva meseca.

FOTO: ZAJEM ZASLONA/TRANSVERZALA.SI

142 kilometrov skupnega vzpona. O svoji izkušnji na tem krepkem sprehodu, kot ga je sam poimenoval, je napisal potopisni roman Apalaška pot, ki je postal prava uspešnica. Dve leti pozneje je postal še prvi Slovenec, ki je v celoti prehodil Transverzalo, najdaljšo slovensko planinsko pot. Da mu je to uspelo, je moral njeno 1200 kilometrov dolgo traso, ki je bila predlagana že po drugi svetovni vojni, a je ostala nedorečena, še dokončati: določiti potek manjkajoče polovice in vse skupaj seveda prehoditi.

Medtem ko je Apalaške poti prehodil približno polovico sam, polovico pa v družbi ameriških pohodnikov, s katerimi so se spoprijateljili, sta ga po polovici Transverzale spremljala otroka, takrat stara 12 in 15 let, na

1200

kilometrov je dolga
Transverzala.

Polovico slovenske poti sta ga spremljala otroka. FOTO: JAKOB J. KENDA

Ko je hodil še z otrokoma, so na Gorjancih doživeli srečanje z medvedom, za kar je dejal, da to sploh ni bilo najhujše na vsej poti.

tistimi 10 do 15 km na dan se v samo enem letu naberejo silne razdalje, nekje med 3500 in 5000 kilometri. Ravno toliko je recimo dolga Apalaška pot, in če se jo prehodi v celoti v obdobju enega leta, to torej ni prav nič takšnega, česar ne bi zmožel vsak,« še razmišlja sogovornik. ■